

Чеканова З.М.
Державний біотехнологічний університет
Науковий керівник – канд. істор. наук, проф. Міносян А.С.

РАШИЗМ ЯК ЯВИЩЕ НЕОНАЦИЗМУ

В останньому десятилітті ми наблизились до моменту, коли не тільки науковцям, та й простим людям вільного світу потрібно буде чітко ідентифікувати такий напрям схибленої масової свідомості, як до прикладу нацизм, фашизм, і найновіше їх втілення - рашизм (російський фашизм) й розуміти його основні риси, щоб протидіяти російському зомбуванню, пропаганді та підміні понять.

Фашизм — ідейно-політична течія, яка сформувалася в 1919 р. і базується на єдності нації, на основі спільності крові, раси, об'єднаної в одну державу. Ідеологія фашизму спрямована проти абстрактних демократичних цінностей, іdealізму та лібералізму. Зародився в Італії. Головний натхненник — Беніто Муссоліні.

Нацизм — радикальна реакційна політична ідеологія й практика тоталітарного панування та зовнішньої агресії, що сформувалася на основі *німецького фашизму*. Головний натхненник — Адольф Гітлер. Обґрунтував ідеї зверхності арійської раси (насамперед німців) над іншими народами, проповідував культ сили, ненависть до інших народів, закликав німецький народ до боротьби за розширення “життєвого простору”.

До спільних характерних рис цих доктрин належать:

- Встановлення однопартійної системи, єдиновладдя однієї партії;
- Будівництво тоталітарної держави (політична диктатура, зрощення партапарату з держапаратом, примусова регламентована праця, безальтернативність прийняття політичних рішень);
- Уніфікація всього громадського життя, єдність усіх громадських об'єднань;
- Авторитарний спосіб мислення, панування ідеології, ідеологізація всього суспільного життя, крайня його політизація.

Неонацизм — політична ідеологія, яка виникла після Другої світової війни і її сповідують соціальні групи, що *прагнуть побудувати тоталітарну державу*, засновану на ідеях расизму та етнічної чистоти.

Тож, в свою чергу рашизм — політична ідеологія та соціальна практика владного режиму Росії кінця ХХ — початку ХХІ століття, що базується на ідеях «особливої цивілізаційної місії» росіян, «старшості братнього народу», нетерпимості до елементів культури інших народів; на тоталітаризмі й імперіалізмі радянського типу, використанні російського православ'я як моральної доктрини, на геополітичних інструментах впливу, насамперед енергоносій для європейських країн, військовій силі, стосовно країн, що входять до сфери впливу російської федерації. Головний натхненник — Путін Володимир Володимирович.

Аргументом на користь моєї думки може бути те, що з типових *рис неонацизму* у Росії можна помітити:

- *поклоніння символам* (нацисти вклонялись свастиці та подвоєній руні сігель, а рашисти вклоняються символу “Z”);
- *мілітаризацію молоді*;
- У нацистській Німеччині існувала молодіжна воєнізована організація Гітлер'югенд, у РФ є її аналог — Юнармія.
- *обмеження прав і свобод*;

У нацистській Німеччині існував закон Про надзвичайні повноваження. Документ передав імперському уряду законодавчі повноваження та знецінив на той час чинну конституцію, що зберігала мінімальні демократичні свободи в країні; у РФ ухвалили закони Про поліцію та Про мітинги, розширили повноваження правоохоронних органів, а також практично заборонили будь-які маніфестації; людей арештовують за пусті плакати або плакати з

“шифром”. Єдина правда, яка може бути в РФ — офіційна версія міністерства оборони чи офіційних представників влади.

- захоплення територій інших країн; Анексія Криму і окупація Донбасу 2014 р.; Придністровський військовий конфлікт між Республікою Молдова та самопроголошеною Придністровською Молдавською Республікою, підтриманий Російською Федерацією на поч. 1990-х. і де в 2006 р. з'явилися перші заяви придністровських і російських політиків про референдум і «можливий вступ ПМР до складу РФ»; у 2008 році в конфлікт абхазів та осетин із грузинами втрутилася російська армія. Тоді відбулися перші війни, а регіони в односторонньому порядку оголошували про «незалежність» та бажання приєднатися до Російської Федерації. Росія окупувала Абхазію та Південну Осетію та визнала їхню «незалежність»).

Рашизм – не просто хворобливий погляд на світ мільйонів людей. Він перетворює нинішню війну проти України у геноцид. Це ідеологія, яка спонукає росіян стріляти не лише в українських солдат, але й у цивільних, знищувати не лише наші військові об'єкти, але й лікарні і пологіві, музеї та книги, об'єкти енергетичної інфраструктури, намагаючись загнати українців у холод і темряву напередодні зими.

Отже, підсумовуючи усе вище викладене, хочу ще раз наголосити на важливості використання критичного мислення та вмінні аналізувати інформацію, проводити паралелі між подіями в історії, на вмінні аналізувати головну мету ідеологій, розрізняти відмінності, поглиблювати у сутність речей та не дозволяти себе дезінформувати. Бо це може мати дуже велику ціну — нашу свободу, свободу наших думок, свободу саморозвитку нашого і наших дітей, а також свободу вибору. Як казав Тарас Григорович Шевченко: “Борітеся — поборете! Вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля святая!”. Наша ціль — протидіяти насильницькій пропаганді.

Чупахін Андрій Васильович
Державний біотехнологічний університет
Науковий керівник – канд. істор. наук, проф. Міносян А.С.

45

ІДЕОЛОГІЯ АНАРХІЗМУ

Серед усіх існуючих політичних течій та ідеологій мало яка піддавалася такій критиці, як анархізм. Це не дивно, враховуючи на яких радикальних та суперечливих ідеях він заснований. Водночас через це у широкого загалу досі немає правильного розуміння, чим насправді є ця ідеологія, за що виступають її прихильники. Це часто породжує непорозуміння, суперечки та спротив ідеям анархізму.

Анархізм – це широка сукупність ідей, заснованих на одному принципі – виключенні з життя суспільства будь-якої примусової влади. Анархісти виступають проти влади, ієрархії та класового поділу у суспільстві, вважаючи, що ці конструкції є протиприродними та непотрібними. На зміну їм пропонується самоорганізація – вільне об'єднання громадян, що самостійно управляють своїм життям та працею.

У сучасному суспільстві досі панує хибне уявлення про анархізм. Більшість вважає, що це – хаос та насилля, оскільки «відсутність влади дорівнює відсутності порядку». Однак це не так. Саме слово «анархія» з грецької перекладається як «без влади», і саме так його слід розуміти. Анархісти виступають проти влади, але не проти порядку. Навпаки, вони пропонують свій, заснований не на примусі, а на добровільному погодженні усіх членів суспільства. Нікого неможливо зробити частиною такого суспільства насильно і змусити слідувати його законам, оскільки людська свобода – це найвища цінність анархізму.

Якщо порівнювати анархізм та лібералізм, то ці два рухи мають спільні витоки: для них первинною є людська особистість та її свобода. Однак на цьому подібності завершуються. Лібералісти вважають, що людина за природою своєю егоїстична і на підсвідомому рівні прагне будувати свої відносини з суспільством за певною ієрархією, де сильніший